

בין שראה אותם לוט, רץ אחריהם. מה הטעם? וכי כל אותם שעשו באים הוא הבניש לביתו ונמנן להם לאכל ולשתות? ובני העיר איך לא הרגו אותם? שהרי לכתו עשו דין, ומה הוא? שבת לוט נתנה פת לחם לעני אחד, ידע בזיה, ומרחו אותו בדבש והושיכו בראש הגג עד שחצרות אכלו אותה. אלא משום שזה היה בלילה, חשב שלא יסתכלו בני העיר עליהם. עם כל זה, בין שגונטו לבית, התפנסו כלם ותקיפו את הפיטה.

אמר רבי יצחק, למה רץ לוט אחריהם, [אלא מושם] שפטוב וירא לוט וירץ לקראתם? רבי חזקיה ורבי ייסא. אחד אמר, דמיות אברם ראה עם. ואחד אמר, שכינה באה עם. כתוב כאן וירא לוט וירץ לקראתם, וכתווב שם וירץ לקראם מפתח ההאל. מה להלן ראה שכינה, אף כאן ראה שכינה.

וירא לוט וירץ לקראם, ואמר הנה נא אדון, בא"ר דלא"ת נו"ן יוז". סורו נא, היה צריך לכתב גשו נא, מה זה סورو נא? אלא להחזרם סביב הבית כדי שלא יראו אותם בני העיר ולא יכנסו בדרך ישר הביתה, ומשום מה סورو נא.

רבי חזקיה פתח, (איוב כח) כי הוא לקצות הארץ יבית מחת כל הרים יראה. מה יש להם לבני אדם להסתכל במעשי הקודש ברוך הוא ולהשתדרל בתורה ימים ולילות, שפל מי שמשתדר בתורה, הקדוש ברוך הוא משבח בז מעלה ומשבב בו למטה, משום שהתורה היא עז חיים לכל אותם העוסקים בה

בין דחמא לוט לוז, רhet בתראייה. Mai טעמא, וכי כל אונן דהו איתין אליו עיל לוז לביתה ויהיב לוז למליכת מלשטי ובני מתא היה לא קטליין ליה, דהא לבתיה עבדו דינא. ומאי הוא. בברתיה בלוט יחתת פטא דחמא לחד עניא, ידע בה, שפה דובש ואותבו בריש איגרא עד דאכלו ערעי. אלא בגין דהוה בלילה חשיב שלא יסתכלו ליה בני מתא, עם כל דא בגין דאעלן לביתא אחכשו כלחו ואסחרו לביתא.

אמר רבי יצחק אמר רhet לוט אפטריה, (אלא בגין) דכתיב וירא לוט וירץ לקראם. רבי חזקיה ורבי ייסא. חד אמר דיווקנא דאברם חמא עמhone. וחד אמר שכינתה אתיא עליה. כתיב הכא וירא לוט וירץ לקראם, וכתיב הtam וירץ לקראם מפתח ההאל. מה להלן חמא שכינתה, אף הכא חמא שכינתה.

וירא לוט וירץ לקראם ויאמר הפה נא אדני בא"ר דלא"ת נו"ן יוז". סורו נא, גשו נא מבצעי ליה, Mai סורו נא. אלא לאחדרא לוז סחרניה דביתא בגין דלא ייחמון לוז בני מתא, ולא יעלו באורה מישר לביתא, ובגין כה סורו נא.

רבי חזקיה פתח (איוב כח) כי הוא לקצות הארץ יבית מתחת כל השמים יראה. מה אית לוז לבני נשא לאשכלא בעובדי דקדשא בריך הוא, ולאשכלא באורייתא? Mai ויליל, דכל מאן דAshfeld באורייתא, קדשא בריך הוא אשכח ביה לעילא, ואשכח ביה למתא, בגין דאורייתא אילנא דמיahi לך אונן דעתךין בה למיבב לוז חיין בעלמא דין (דף ק"ז ע"א)